

Fjernstyrte ugjerninger

«Stemmen fra London» ble nylig overstrømmende hyl- det i Fjernsynet ettersom han fylte et respektabelt antall år. Forsåvidt danner han ingen unntagelse fra alle de andre eksile toppfigurer som synes det er noe som betin- ger beundring og takk dette at de drev en slags besynder- lig fjernkrigføring rettet først og fremst og så å si ute- lukkende mot landsmenn hjemme som hadde den utakk- nemlige jobb å forsøke å redde hva reddes kunne etter partipolitikernes konkurs. Den som kostet oss retten til å styre landet selv.

Om vi ikke er i stand til å mobilisere synderlig sympati eller forståelse for de aktive mordere og sabotører som gikk i britisk tjeneste og personlig utførte det skitne hånd- verk, så må vi innrømme at vi likevel har en viss respekt for folk som iallfall selv tok en risiko og satte livet inn — selvom den hensynsløse brutalitet de var lært opp til å bruke var avskrekkende.

Men når det gjelder bakmennene, planleggerne og het- serne som gjorde alt dette mulig, da er det stopp både med respekten og forståelsen. Vi synes ikke det finnes noen slags unnskyldning for «stemmer», det være seg fra London eller annetsteds fra, som åpent hetser for å forbe- rede grunnen til bloddåden, som bruker løgn og list, bak- vaskelser og skjeldsord i den onde saks tjeneste. Vi synes slike folk har større skyld og større ansvar enn de som utførte de onde gjerninger.

Vi skulle tro at det som ble prestert dengang fra London radio i denne henseende var det absolutte moralske lav- mål. Men det er jo mulig folk har glemt detaljene nå i disse åndsprodukter hvorav den onde sed spiret.

Vi har gjennom en rekke numre bragt en rystende liste over mord og ugjerninger begått av «de gode» under okkupasjonen, og det er dessverre langt igjen til vi kan sette sluttstreken. Det som berettes i denne serien er litt av den onde sed som bl. a. den skamløse hets fra London radio gjorde spiredyktig.

Når det gjelder den evige forfølgelse av tyske krigsfor- brytere og ugjerningsmenn, så har vi hatt inntrykk av at man stort sett har vært enige om at skrivebordsmorderne, de moralske bakmenn for forbrytelser, var mere å klandre enn redskapene. Vi er enig i det.

Her i Norge har man som kjent uten efterforskning en bloc godkjent og gitt avlad for de redselsfulle forbrytel- ser som bl. a. vår liste avdekker. Gjerningsmennene har gått straffefrie og har til og med ofte høstet både ære og berømmelse for «innsatsen». Vi er da heller ikke ute efter deres hoder nå, mere enn et kvart århundre etterpå. De får overlates til den egne samvittighet de eventuelt måtte være i besiddelse av.

Vi er forsåvidt heller ikke ute efter skrivebordsmorder- nes hoder, men vi protesterer mot at en innsats som ledet til denslags ugjerninger som bl. a. likvidasjonslistene av- dekker skal forherliges. Iallfall ikke i et offentlig mono- polforetagende som Fjernsynet. Det passer efter vår opp- fatning best i publikasjoner som Kriminaljournalen eller eventuelt VG.

Vi føler ellers trang til å tilføye at det vi her har skrevet om «Stemmen fra London», som vi finner ansvarlig for at folks moralbegreper ble forvirret under okkupasjonen slik at de godtok mord og drap, ran og tyverier, svartebørs og kjeltringstreker, også gjelder for eksempel biskop Berggravs «Folkedommen over NS». Den er i høy grad

ansvarlig for å ha skapt gro- bunn for utskielene un- der «rettsoppjøret» og for å ha fylt menneskehjertene med hat og selvrettferdig- het. Altså ingen kristelig gjerning, hva nå enn Odd Nansen og Lars Ramndal måtte ha å berette om bisp Nikolas' «silkefrontinnstil- ling.»

LØRDAG 1. MAI 1971

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

ALEXANDER LANGE

Redaktør — Sakfører

Telef. 46 71 43

Ullevålsvn. 102A — Oslo 4